

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 1. maj 2017, številka 5, letnik VI

Intervju z Zarjo Nemec: »Imam zelo veliko željo po tem, da bi potovala«

Zakaj imamo radi pouk v naravi?

Šola nekoč in danes

Varčujemo z energijo

Pomladni dogodki

Zlato priznanje na turističnem tekmovanju

Košarka: Ponosni na državne prvake

Zlati na mednarodnem pevskem tekmovanju v Slavonski Požegi

Jurjevanje: Pregnali smo zimo

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 1. maj 2017, številka 5, letnik VI

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Barbara Grešak, Emma Šmerc, Tomi Kaučič Klenovšek, Marko Jurić, Jaka Ilijevec, Sara Hrastnik, Filip Pirš, Nika Lapornik, Žan Lokošek, Stella Tretnjak, Rina Medjić, Urban Levičar, Zarja Nemec, Tilen Šraj, Veronika Fajfer, Gaja Lapornik, Jakob Pirš, Špela Videc, Julija Planinšek

Naslovnica: Jakob Pirš

Reklamni oglas: Klaudija Košenina

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU

»Imam zelo veliko željo po tem, da bi potovala«

Tokratni intervju smo namenili devetošolki Zarji Nemec, ki je še posebej v zadnjih dveh letih uspešna na različnih področjih, predvsem na literarnem in glasbenem. Z njo smo se pogovarjali o izidu slikanice, uspehu na glasbeni olimpijadi in še čem.

Zarja, ukvarjaš se z različnimi zadevami in pri tem dosegaš vidne uspehe. Če začneva pri besednem ustvarjanju ... Lani so pri založbi Smar-team izdali tvojo prvo slikanico Deček z velikimi sanjami. Kako se spominjaš tega dogodka?

Bila sem zelo presenečena, da se je to zgodilo, ker sem bila malo negotova glede svoje zgodbe. V tistem trenutku, ko sem ugotovila, da mi je uspelo, sem bila kar ponosna na svoje delo. In občutek, ko so me poklicali na oder in sem morala povedati, o čem govori moja zgodba, je bil zelo lep. To je bila zame (seveda) nepozabna izkušnja in je v bistvu nek začetek, zdaj sem en korak bliže uresničitvi svojih sanj.

Kako bi na kratko povzela sporočilo pravljice?

Sporočilo pravljice zadeva predvsem otroke, ampak lahko tudi odrasle. Govori, naj verjamejo vase in v svoje sanje, tudi če so še tako nenavadne. Veliko otrok ima velike sanje in nore ideje, ampak jih zatira, ker drugi mislijo, da otroci mlatijo samo prazno slamo. Ampak če sam dovolj verjameš v to, da lahko nekaj narediš, in če imaš res velike sanje, potem ti bo uspelo.

Letos bo omenjena založba izdala še eno tvoje delo. Tokrat ne gre za pravljico, ampak ...

... za nekakšen mini roman.

Zakaj si se letos odločila za drugačen pristop oziroma za drugačno književno vrsto?

V bistvu ne vem. Odločala sem se med pravljico in romanom. Potem sem se odločila, da se bom preizkusila še v drugih zvrsteh. Pravljičice že tako pišem ves čas (že od otroštva), romana pa še nisem nikoli poskusila napisati. In ko mi ga je uspelo, sem ugotovila, da mi tudi ta vrsta literarnega ustvarjanja leži.

O čem govori letošnje delo? Kakšno je njegovo sporočilo?

Letošnje delo govori o najstnici, ki ima normalno najstniško življenje, dokler ne oslepi. Ko se to zgodi, misli, da se ji je porušil ves svet. Imamo mamico in prijateljico, ki jima zaupa in ji stojita ob strani. Tako z njuno pomočjo pride do nečesa, kar ji pomaga spet živeti normalno. Takrat se spomni na nekaj, kar je vedno imela rada. To je kitara. Potem ugotovi, da ji igranje kitare leži in da lahko to kljub slepoti počne. Pravzaprav je ta kitara nekakšna njena terapija. Ob njej se deklica sprosti in pozabi, da je slepa, saj jo odnese na krilih domišljije. To zadnje sem povzela po naslovu natečaja Na krilih domišljije. Sporočilo te zgodbe je, da kadar se ti v življenju nekaj hudega zgodi, ko doživiš nek padec, ne smeš obupati, ampak se moraš zateči k nekemu oziroma k neki stvari, ki jo imaš rad. Da poskušaš najti drugo pot, da se ti vse ne poruši.

Je v omenjenih književnih delih tudi kaj avtobiografskih značilnosti?

Da, kar precej jih je. (smeh) Na splošno ideje jemljem tudi iz svojega življenja. Deček z velikimi sanjami je v bistvu zgodba o meni in mojem bratcu kot o otroku. Gre za to, da sem kot majhna deklica zelo rada opazovala zvezde. V svojem drugem delu, torej V temi, pa opisujem svojo zdajšnjo ljubezen – kitaro. Vključila sem jo predvsem zato, ker je to tudi moja (nekakšna) terapija, saj se vedno zatečem k njej in ji ne dam miru.

Različne ustvarjalce navdihujejo različne zadeve. Od kod črpaš navdih za pisanje? Kdaj si začutila željo, da bi ustvarjala na tem področju? Zakaj?

Želja po pisanju se je pojavila že zelo zgodaj. Kot otrok sem napisala veliko zgodbic, a jih nisem predstavljala javnosti, ker so bile to pravljice, ki sem jih v glavnem brala sama sebi. Vzroka za to ne poznam. Zdi se mi, da sem samo začutila neko željo po tem in tako sem začela pisati. Navdih za pisanje pa ponavadi črпам iz svojega življenja, a

tudi nekaj iz zgodovine. Potem vse skupaj (še malo) pesniško obarvam in to je to.

Domači te zagotovo podpirajo in spodbujajo. Kakšen je bil njihov odziv na tvoj lanski in letošnji uspeh?

Da, doma me res zelo podpirajo, za kar sem jim zelo hvaležna. Dejansko za polovico natečajev, na katere sem se prijavila, niso vedeli. Ne želim jih obremenjevati s tem, ker vem, da imajo (sami) dovolj dela. Ko pa mi nekaj uspe, so najprej zelo presenečeni, saj tega ne pričakujejo. Tukaj lahko omenim še svojo mami, ki si je vedno želela napisati knjigo. No, saj jo je, ampak je nekje založena. (smeh) In ko je izvedela, da bodo meni izdali knjigo, je bila na to zelo ponosna. Na nek način sem torej izpolnila svoje in tudi njene sanje. Na splošno pa so bili vsi zelo ponosni.

Zadnji dve leti sta bili zate nadvse uspešni tudi na glasbenem področju. Lani in letos si na Glasbeni olimpijadi Slovenije osvojila srebrno priznanje, kar ni ravno mačji kašelj. Kaj ti pomeni ta uspeh?

To mi veliko pomeni, ker to tekmovanje ni kar tako in nanj sem se tudi veliko pripravljala. Kljub zelo dobrim soudeležencem na državnem tekmovanju mi je uspelo osvojiti srebrno priznanje, kar je zame velik uspeh.

Lahko opišeš, kaj vse to tekmovanje zahteva od tekmovalcev?

Na splošno je to tekmovanje zelo pestro in terja veliko priprav. Prvi del predstavlja pisni test, kjer preizkusijo znanje učenca o zgodovini glasbe, glasbeno izobrazbo posameznika. Potem sledita slušno razumevanje in branje člankov, ki so vsako leto različni. Drugi del predstavlja a vista petje, to je petje po notah. In en del tega predstavlja petje po notah, ki jih vidiš prvič. Najprej je melodična vaja, nato še ritmična. Drugi del a vista petja predstavlja skladba, ki je ponavadi slovenska. To skladbo moraš zapeti in pomembno je tudi, kakšen razpon (petja) imaš. Jaz sem si letos izbrala skladbo Mlade oči, ki je bila ravno zaradi

velikega razpona kar cenjena in je bila ocenjevalcem všeč. Tretji del predstavlja predstavitev lastne skladbe. In to, da že samo napišeš svojo lastno skladbo, je nekaj. Ta tretji del gledajo sodniki in starši. Tako da greš v enem dnevu mimo štirih komisij, zato si tam res ves dan. Vmes imaš seveda nekaj odmora, ki pa je dokaj kratek. Tako da je vse skupaj kar naporno, ampak se spleča.

Kitara je tvoja zvesta spremljevalka že kar nekaj let. Bo ostala še naprej?

Seveda bo! Zanj sem prepričana, da bo vedno z menoj. Kot sem že prej omenila, je moja velika ljubezen in včasih tudi terapija.

Pesem, ki si jo napisala za glasbeno olimpijado ... komu je posvečena? Zakaj?

V sedmem razredu sem uglasbila pesem Nika Greafenauerja Ples. To je bilo prvo leto, ko sem sodelovala na glasbeni olimpijadi. Lani sem uglasbila pesem Ferija

Lainščka Pesem o fantu s kitaro. Na letošnjo pa sem najbolj ponosna, ker je moja avtorska, torej sem tudi besedilo napisala sama. Posvečena je vrbi žalujki. Je vrba, ki raste ob jezeru in ima zelo dolge veje, ki se upogibajo nad vodno gladino. Njej sem to posvetila zato, ker v bistvu žaluje, pisala sem o tem, da je ogromno naredila za nas, ljudi. Ker je vsa ta leta jokala namesto nas.

Omenili sva že, da pišeš literarna besedila, besedila za pesmi, da skladaš ... A poleg tega tudi poješ v šolskem pevskem zboru. Pred kratkim ste pevke v Slavonski Požegi na Hrvaškem na mednarodnem tekmovanju prejele zlato priznanje ...

Po pravici povedano smo bile letos glede svojih sposobnosti malo v dvomih, saj se je šolski pevski zbor zelo spremenil, ker je veliko lanskih devetošolk šlo, tako da smo nadomestili kar nekaj članov. Zato smo bile pevke še na začetku negotove, ampak ko nas je selektorica za petje pohvalila, da ji je všeč naša barva glasov, smo se

odločile, da bomo šle na tekmovanje. Na koncu, ko smo osvojile zlato priznanje, smo bile seveda zelo vesele. Bilo je zelo lepo in sem na to tudi ponosna.

Kaj ti na splošno pomenita besedno in glasbeno ustvarjanje? Katero ti je ljubše in bo ostalo del tvojega življenja?

Hmmm. V bistvu največkrat kombiniram besedno in glasbeno ustvarjanje. Če bi se morala odločiti, katero mi je ljubše, ne vem, za kaj bi se odločila. Mislim, da bi glasbeno ustvarjanje vseeno prevladalo. To je nekaj, kar je del mene, in si sploh ne predstavljam živeti brez tega in na splošno tudi brez glasbe, kitare in petja. Mislim, da bi bilo življenje brez tega zelo dolgočasno.

Od vseh besedil, ki si jih napisala – katero ti je najbolj pri srcu? Zakaj?

Besedil, ki sem jih napisala, je zelo veliko. Vsako se mi zdi posebno. Tudi Vrba žalujka mi je pri srcu. Zdi se mi, da se tudi za vsako delo posebej potrudiš, zato ne bi ravno mogla reči, katero mi je najboljše.

Katere tematike so ti pri ustvarjanju najbolj blizu?

Največkrat pišem kratke pesmi. Rada pišem tudi pravljice, v katere vključim tudi sporočilo. Ker zgodbica brez sporočila ni prava zgodbica. Rada pišem vse, tudi scenarije, tako da se ne morem ravno odločiti, kaj mi je najbližje.

Imaš pri pisanju oziroma glasbenem ustvarjanju kakšnega vzornika?

Od pisateljev mi je zelo všeč Paulo Coelho, ker piše globoke knjige, težko razumljive. Imam tudi njegovo knjigo z zbranimi citati, ki jih jemljem zelo resno. Glede glasbenega ustvarjanja pa ne vem. Največji vzorniki so mi tisti, ki igrajo kitaro in zvrst glasbe, ki mi je blizu. Tu bi mogoče omenila Tomija Megliča, člana Siddharte, in Slasha, glavnega kitarista skupine Guns N' Roses. Drugače pa mi je všeč tudi Metallica.

Rada tudi bereš. Katera tematika ti je najljubša? Imaš morda najljubšega avtorja?

Na avtorje se ne oziram. Ko vidim neko knjigo, najprej pogledam njeno zadnjo stran in glede na to izbiram. Poleg že prej omenjenega Coelha mi je pri srcu tudi Feri Lainšček. Na splošno rada berem zelo dolge romane, ki imajo resno temo in moraš ob njih razmišljati. Rada imam tudi kriminalke, detektivske zgodbe, znanstveno fantastiko ... Najraje pa imam knjige, ki bralca kar povlečejo vase.

Poleg literarnega in glasbenega ustvarjanja sta ti blizu tudi nastopanje in vodenje različnih prireditev. Kaj ti pomeni tovrstno ustvarjanje?

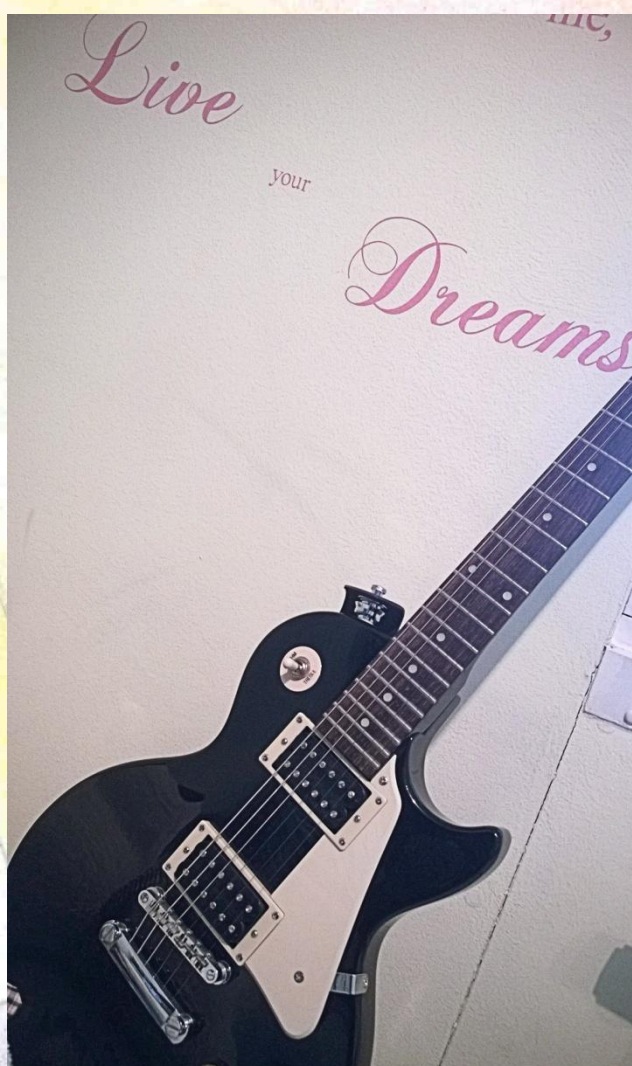
Vodenje in igranje mi veliko pomenita, čeprav moram priznati, da se za to posebej ne trudim. Z veseljem pa izkoristim priložnost ob raznih šolskih dejavnostih, saj mi je to v veselje.

Lani si sodelovala tudi pri šolski prireditvi Pokaži svoj talent. Zanj si napisala scenarij in odigrala tudi eno od vlog ...

Da, lani smo dekleta scenarij napisala skupaj. Ena od vlog je predstavljala tudi zelo izbirčna kraljična Josefina, ki sem jo igrala. Ugotovila sem, da je veliko lažje igrati osebo in se vživeti v njeno vlogo, ki je tvoje nasprotje. Lahko bi rekla, da ponavadi človek ne ve, kako bi sam sebe odigral. Takrat sem se kar vživela v vlogo tistega dekleta in mislim, da mi je šlo. Zelo zanimivo je, saj med igranjem raziskuješ drugačne osebnosti ljudi in se preizkusiš v različnih vlogah. Hkrati gledaš na nekatere stvari z drugačnega stališča.

Tudi scenarij za letošnjo prireditev je tvoje avtorsko delo. Nam lahko vsaj malo namigneš, kaj lahko pričakujemo?

Letošnji scenarij sem napisala sama. O vsebini ne bi preveč izgubljala besed. Če povzamem na kratko, gre za to, da je iz scenarija mogoče zaznati sporočilo. In sicer je poudarek na tem, da so

talenti otrok, torej tistih, ki se bodo udeležili te prireditve, čudeži. In poudarek o tem, da ljudje ne potrebujemo materialnih dobrin, da bi doživeli čudeže. Te imamo vsepovsod okrog sebe, med drugim so čudeži tudi otroci, ki so veliko sposobni.

Zdi se, da ti gre pisanje scenarijev na splošno zelo dobro od rok. V letošnjem šolskem letu si ga napisala tudi za literarni večer v Knjižnici Laško.

Da, tudi tega sem napisala sama. Na tem literarnem večeru je bil v glavnem poudarek na moji knjigi Deček z velikimi sanjami. V scenarij sem vključila še dela svojih vrstnic, da je bilo vse skupaj bolj zabavno. Tako je nastal prijeten scenarij, ki je govoril o tem, kako deklica zre v nebo, posuto z lučkami, in se začne pogovarjati z zvezdami. To so bile deklice, ki so predstavile svoja dela. Tako nas je pravzaprav pravljica popeljala skozi ta večer. Vključili smo tudi glasbeni del, ki je popestril dogajanje.

Kakšni so tvoji načrti glede umetniškega ustvarjanja?

V bistvu ne vem. Res. Lahko rečem, da bom pisala pesmi in ustvarjala, ampak da bi za to

vedela širša javnost, dvomim. Morda bom nekoč napisala še kakšno knjigo, drugače pa o tem ne razmišljam veliko, vse načrtujem bolj sproti.

Glede na to, da si dejavna na različnih področjih, je zelo težko omeniti vse, s čimer se ukvarjaš. Lahko na kratko povzameš, kam te bo vodila pot po osnovni šoli? Kje se vidiš po končanem izobraževanju? Kaj si želiš početi v življenju?

Moja vpisnica je že oddana na I. gimnaziji v Celju. Moj prvi korak bo predstavljalo prizadevanje, da bom to šolo naredila. Tudi mogoče kakšno literarno ali glasbeno ustvarjanje, za študij pa še ne vem. Nisem še popolnoma prepričana, kaj bi rada počela, zato bom tudi šla na gimnazijo, a sem prepričana, da bo nekaj v zvezi z jeziki. Potem je moj cilj, da bi šla »ven iz Slovenije«, recimo v Avstrijo. Imam tudi zelo veliko željo po tem, da bi potovala. Zdi se mi, da s potovanjem dobiš neke izkušnje in da veš nekaj več, da spoznaš nove kulture. Tako da mi res največji cilj v življenju predstavlja potovanje. Seveda bo kitara za vedno ostala z mano in ne glede na vse si bom vedno vzela čas zanjo. In če grem še malo naprej v prihodnost, se vidim nekje na verandi s kitaro v roki. (smeh)

Barbara Grešak

Foto: osebni arhiv Zarje Nemec

PŠ REČICA

Zakaj imamo radi pouk v naravi?

Tretješolci so razmišljali ...

Emma Šmerc: Zunaj se zabavamo, lahko klepetamo s sošolcem, spoznavamo kamne. Zunaj raje berem in poslušam zgodbe. Rada imam, če pojemo vsi skupaj med hojo v koloni. Se orientiramo s kompasom.

Tomu Kaučič Klenovšek: Obožujem svež zrak. Rad imam živali v naravi. Z daljnogledom opazujem ptice v gozdu. Na sprehodu radi pojemo pesmi.

Marko Jurić: V naravi se igramo in učimo. Ustvarjamo z rastlinami, ki jih sami naberemo. V družbi geologa smo opazovali in nabirali zanimive kamne. Učiteljica nam zunaj bere zgodbe.

Jaka Ilijevec: Na svežem zraku lahko tečemo. Tudi zgodbe raje poslušamo zunaj. Prisluhnem ptičjemu petju, šumenju potoka in vetra.

OSNOVNA ŠOLA PRIMOŽA
TRUBARJA LAŠKO

vas vabi na prireditev

**POKAŽI SVOJ
TALENT,**

—
**KI BO 18. MAJA 2017
OB 17. URI V KULTURNEM
CENTRU LAŠKO.**

VLJUDNO VABLJENI!

DOMIŠLJIJSKI SPISI

Potovanje s časovnim strojem

Prebudila sem se in pred seboj zagledala nenavaden stroj. Bila sem radovedna deklica, zato sem hitro vstala in pritiskala tipke na njem. To je bil v resnici časovni stroj, a tega takrat nisem vedela.

Naenkrat me je stroj stresel in padla sem po tleh. Zbudila sem se in opazila, da je pred mano sama puščava. Nikogar ni bilo. Malo sem se sprehodila in sredi puščave nekaj našla. Bila je vesoljska ladja. Vstopila sem in kot po stroju začela pritiskati na gumbe. Čez nekaj časa sem vzletela in šele takrat opazila, kakšen je bil kraj. Meteorji so ga čisto uničili in bil je onesnažen. Kmalu sem pristala na nenavadnem planetu. Na njem je bilo življenje kot na Zemlji, vendar vseeno malo drugačno. Vsa živa bitja so bila enaka kot na našem planetu. Kmalu sem spoznala, da je planet v resnici samo zrcalna slika našega življenjskega prostora.

Ko sem stopila iz vesoljske ladje, sem spoznala Saro, ki je bila enaka kot jaz. Znala je vse, kar sem znala jaz. To je bilo čudovito! Bila je kot moj klon. Povabila me je k sebi na večerjo. Ko sva vstopili, me je grdo pogledala, vzela palico v roke, rekla nekaj čudnih in spet sem padla po tleh. Ko sem se prebudila, mi je povedala, da je to samo urok, da bom pametnejša. Res je bil. Počutila sem se kot najpametnejša deklica vseh časov. Malo sem se pomirila, nato mi je povedala, da sem prišla v prihodnost. Začela sem ji verjeti, ker mi je pokazala veliko dokazov, kot so na primer, da sta moja starša že umrla, da delam v šoli ...

Skupaj sva odšli na sprehod. Tam sem videla lisico, ki je imela namesto roke nogo in namesto noge roko. Ime ji je bilo Zvitorepka. Videla sem tudi volka, ki je imel dve glavi. Njegovo ime je bilo Sašo. Bila sta zelo zlobna. Odpeljala sta me v jamo in me zaprla. Kmalu je na pomoč prišla Sara. Bila sem zelo vesela. Ko sva želeli oditi, sta v jamo prišla še Zvitorepka in Sašo. S posebnim strojem sta naju naredila neumni. Padli sva po tleh in zaspali. Kmalu sva se zbudili in hitro odšli v Sarin dom. Na poti sva se nekajkrat zaleteli v stebre, a nama je vseeno uspelo. Tam je bil enak stroj, kot sem ga imela doma. Sara ga je prižgala. Verjetno je bila malo čudna, da je to naredila. Stresel me je in padla sem po tleh.

Dan sem nadaljevala doma. Končno je bilo vse normalno. Ni bilo puščave in ničesar čudnega. Zdaj vsaj znam ceniti sedanost, kajti to je najlepši čas v mojem življenju. No, še vedno sem malo neumna. »Tok, tok, tok,« udarja v moji glavi.

Sara Hrastnik

Superpero

Če bi bili leta 4015, bi imeli vsi učenci nenavadne nalivnike.

Maks iz osmega razreda je imel superpero, ki je znalo pisati, ne da bi ga kdo uporabljalo. Vsi Maksovi sošolci so bili ljubosumni nanj. Njegov sošolec Jure, ki je bil najmočnejši v razredu, mu je rekel: »Daj mi pero, sicer te pretepem!« Maks mu ga seveda ni hotel dati. Jure ga je pretepel in mu vzelo pero. Maks se je odločil, da se mu bo maščeval. Sestavil je načrt, s katerim si je s svojo pametjo poskušal vrniti čast. Naslednji dan v šoli je Maks vprašal Jureta, ali mu lahko vrne pero. Jure mu je rekel, da ne in naj ga tudi ne poskuša pridobiti. Čez nekaj dni je Maks rekel Juretu, da ga išče učiteljica za naravoslovje. Jure je pustil torbo pri Maksu. On mu je preiskal celo torbo, a peresa ni našel. Naslednje jutro si je Maks izmislil, da Jureta potrebuje učitelj za šport. Maks je odšel do Juretove omarice, v kateri je našel pero. Ko je Jure to ugotovil, je dobro premislil in ugotovil, da ga je Maks dvakrat potegnil za nos. Naslednji dan je Jure začel s svojimi prijatelji spet groziti Maksu. Ker je bil Maks pameten, je vse to posnel. Posnetek je pokazal ravnatelju.

Ravnatelj je Jureta poslal v drugo šolo. Jure je bil zelo jezen in je obljubil Maksu, da se mu bo maščeval. A Maks se ga ni ustrašil. Tako je Maks postal največji »car« v šoli in nikogar se ni več bal.

Filip Pirš

Superpero

Sredi jutra se je zbudila majhna deklica. Ime ji je bilo Nina Nana. Bila je navadna. Vendar ni vedela, da so njeni starši čarovniki. Ob rojstvu je prejela mamino pero, ki je bilo čarobno. Vendar se tega ni zavedala.

Nina Nana je prišla iz šole. Staršem je povedala, da je učiteljica sredi ure postala ptica in odletela daleč stran. Starši so takoj vedeli, za kaj gre. Ko deklica dopolni dvanajst let, se namreč njeno pero ne more več nadzorovati. Sproža super moči, ker je superpero.

Starša sta povedala resnico in Nina Nana je bila tako jezna, da je po pomoti izrekla urok. Superpero jo je začaralo na čisto drug konec sveta. Tam je bilo zelo mrzlo. Če nisi imel toplih oblačil, si v trenutku postal ledena gora.

Tam je spoznala Nano Nino. Sprejela jo je v svoj dom. Čez nekaj dni sta postali najboljši prijateljici. Nina Nana je povedala Nani Nini, da ima superpero. Ugotovili sta, da sta čarovnici s superperesom. Druga drugo sta učili čaranja.

Ledeni svet, v katerem je bila Nina Nana, je imel tudi plažo. Prijateljici sta se sprehajali po njej. Nista videli, vendar je prihajala ogromna nevihta z rdečimi kozami. To je prinašalo nesrečo. Rdeče koze so deklicama zaslepile oči. Ničesar nista videli. Prišel je velik val in za njim Naninega Nininega glasu Nina Nana ni več slišala. Slišala je umirjeno morje. Ko je ponovno lahko gledala, prijateljice ni bilo več. Umrla je v valovih.

Superpero jo je v tem trenutku pričaralo nazaj domov. Bila je tako žalostna in obenem jezna, da je zlomila superpero. Starši je niso v tem času, ko je ni bilo, nič iskali, saj so jo videli spati. »Potem, če sem spala, so bile to samo sanje«, si je mislila.

Vendar ni bilo tako. Zgodilo se je točno to, kar je preživela. Kako to vem? Ker sem bila tista mrtva deklica jaz. Superpero pa ima še vedno moči, saj čarovnije ne moreš nikomur odvzeti. Čez nekaj dni je Nina Nana izvedela, da je bila to njena sestra. Živela je naprej s spominom nanjo.

Nika Lapornik

Denar raste

Če bi bili zdaj v letu 3723, bi bilo vse drugače. Mogoče Zemlje takrat sploh ne bo več. Vse, kar se bo dogajalo čez 1706 let, boste izvedeli v tej zgodbi.

Učenec prvega razreda Janko Smotko se je odpravljaj v šolo. Ampak ne tako kot v šolo hodimo v sedanosti. Imel je letečo desko. In glej ga, zlomka, vsi učenci so jo imeli. Niso imeli torb in potrebščin. Imeli so tablične računalnike na dotik z vsemi mogočimi aplikacijami. Pouka je bilo konec v eni sami minuti. V šoli so imeli čelade, ki so si jih učenci nadeli. V možgane so črpale znanje, ki se je preneslo tudi v tablični računalnik, da so se doma lahko učili. Seveda na isti način kot v šoli. Šole je bilo konec in vsi so lahko šli domov.

Za zajtrk so bili bonboni z različnimi okusi. Če bi pojedel tistega z okusom pice, bi bil sit, kot če bi pojedel pravo pico. Ampak za zajtrk je Janko raje pojedel bonbon z okusom palačink.

Oče se je ravno odpravljaj v službo, kjer ni zaslužil veliko denarja. Ne takšnega, kot ga imamo danes, ampak denar, ki je shranjen v uri. Tam je izvedel, da bo napredoval. Dobil naj bi tudi višjo plačo. Bila je tudi slabša plat. Če ne bi sprejel, bi izgubil službo. Moral bi iti na poslovno pot, dolgo tri leta. Bine je rekel, da bo premislil doma. Domov je prišel ves poklapan. Njegova žena čistilka je ravno gledala televizijo. V bistvu je gledala nekakšen hologram. Na sporedu je bil loto. Zgodilo se je nekaj neverjetnega. Zadeli so milijon dolarjev. Težava je bila rešena. Očetu ni bilo treba sprejeti službe. Vsi so bili srečni kot še nikoli.

Žan Lokošek

KNJIŽNICA DEBRO

Veveriček posebne sorte

V četrtek, 30. marca, so otroci v avli vrtca v Debru poslušali novo pravljico na temo drugačnosti v sklopu skupnega projekta šolske knjižnice PŠ Debro in Vrtca Laško, enote Debro. Tokrat je bila na vrsti pravljica Svetlane Makarovič Veveriček posebne sorte.

Po uvodnem pozdravu smo se pogovarjali o pomladi, njenih znanilcih in dogajanju v naravi v tem letnem času. Nato so otroci rešili uganko in tako ugotovili, da bodo poslušali pravljico in pesem o veverici. Ob fotografiji so jo opisali in pripovedovali o tem, ali so jo že videli v naravi. Nato sem knjižničarka prebrala pravljico. Otroci so pridno poslušali, saj so znali ob ilustracijah v slikanici lepo pripovedovati o dogajanju v Veveričjem gaju in o Čopku, ki je bil zaradi skrivljene in tanjše tačke veveriček posebne sorte. Nato smo se ob fotografijah pogovorili o otrocih s cerebralno paralizo, kajti pisateljica Svetlana Makarovič in ilustrator Marjan Manček sta slikanico Veveriček posebne sorte posvetila prav otrokom s tem obolenjem. Sledila je še pesmica Daneta Zajca Veverica pekarica.

Marčevsko druženje smo na koncu potrdili z besedami, ki jih je potrtemu Čopku namenil kos, da bi ga spodbudil k učenju in raziskovanju: »Nekatere reči ti uspejo, druge pač ne. Ampak vsako je treba poskusiti, več.«

Milko paglavček se ga je napil

Aprilsko srečanje v sklopu skupnega projekta šolske knjižnice PŠ Debro in debrske enote Vrtca Laško je bilo v četrtek, 20. aprila. Otroci in njihove vzgojiteljice so ponovno obiskali šolsko knjižnico. Tokrat je bila na vrsti pravljica Gaje Ross Milko paglavček se ga je napil.

Po uvodnem pozdravu so otroci rešili uganko in tako ugotovili, da bodo poslušali pravljico in pesem o žabi oziroma paglavčku. Ob fotografijah so spoznali različne vrste žab. Pripovedovali so o svojih izkušnjah z žabami v naravi. Nato sem

knjižničarka prebrala pravljico. Otroci so pridno poslušali, nato so ob ilustracijah v slikanici pripovedovali o paglavčku Milku, ki se je napil žabjega krepčila, da bi postal velik in močan kot njegov očka. Toda namesto tega je bil pijan in se je zelo slabo počutil. Sklenil je, da ne bo nikoli več pil alkohola, tudi ko bo odrasel. Pogovorili smo se o uživanju alkohola pri otrocih in odraslih; pravljica namreč nosi pomembno sporočilo: »Alkohol nikomur ne koristi, otrokom še posebej ne.« Sledila je še pesmica Josipa Stritarja Žabja svatba, ki so jo otroci zapeli, nato sem jo knjižničarka recitirala.

Prijetno srečanje je potrdila obljuba, da se bomo ob novi pravljici in pesmici zadnjič v tem šolskem letu družili v maju.

Lidija Toplišek

KNJIŽNI PREDLOG

Mavec

Anna Woltz se je rodila 29. decembra 1981 v Londonu. Je nizozemska pisateljica in novinarka, ki piše večinoma knjige za otroke. Knjigo Mavec je v slovenščino prevedla Katjuša Ručigaj, izdala pa jo je založba Miš. V slovenščini je bila prvič izdana leta 2017.

Felicija Novljan (Fic) je glavna oseba. Je dvanajstletno dekle, ki ne mara svoje mame, na trenutke je zelo samosvoja, ljubezen se ji zdi bedna in pravi, da bi se raje vrgla v vulkan kot poročila. Brina Novljan je njena mlajša sestra, po njenem obnašanju v knjigi lahko sklepamo, da je zelo navezana na Fic in jo ima rada, sicer je vesela, pogumna deklica. Oče se sam bolj težko znajde, sploh po ločitvi, ko prideta deklici k njemu. Bolničar Davor sprejme Fic, Brino in očeta v bolnišnici. Je prijazen, zabaven, Brini postane všeč. Adam je petnajstletni fant, ki ga Fic spozna v bolnišnici, kjer je zaradi svojega bratca Benjamina. Je zelo prijazen, na trenutke preveč samozavesten. Poleg omenjenih oseb so v knjigi opisane še Primula, desetletna deklica, ki je v bolnišnici zaradi operacije srca, Jasmina, Metelko, doktor Wong in Sarah.

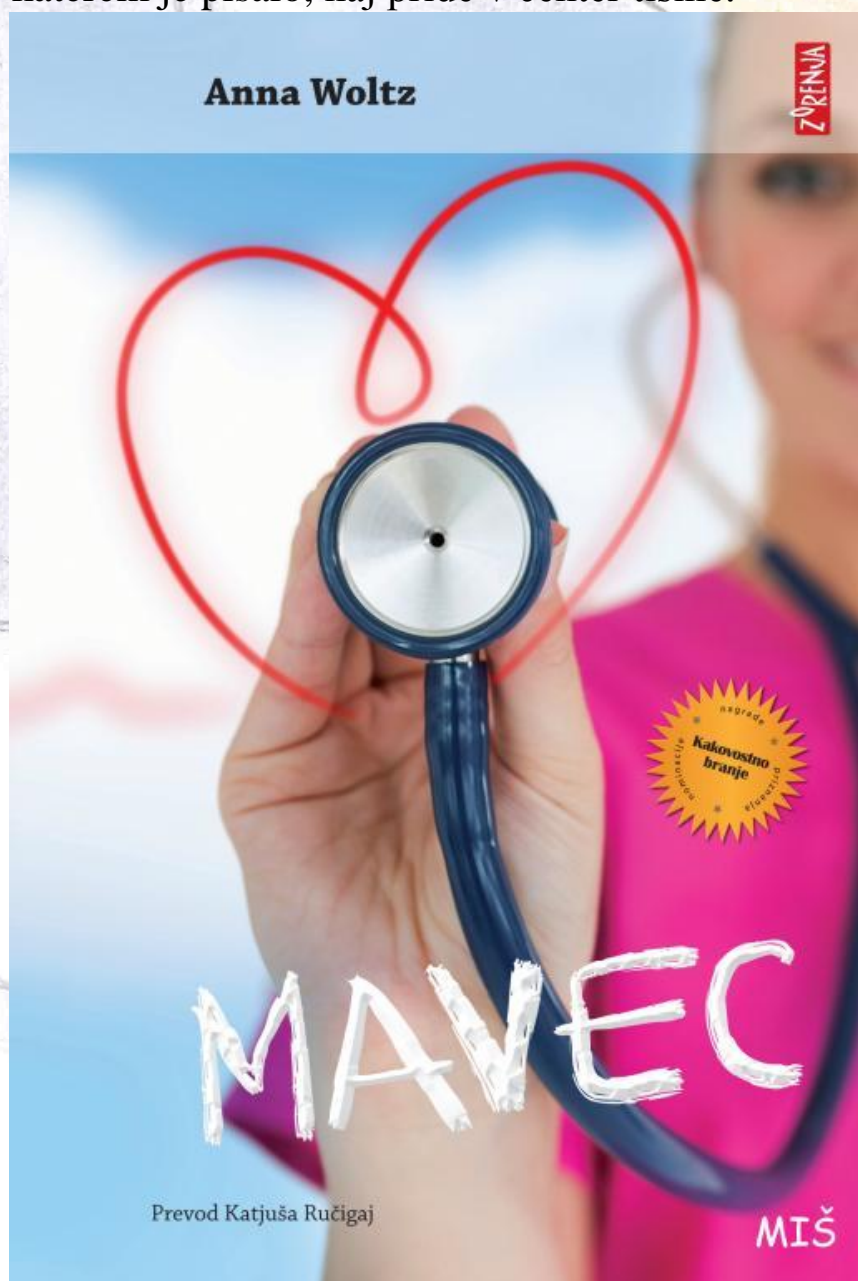
Zgodba se dogaja pri očku doma, pred hišo, v bolnišnici in pred njo.

Fic je gledala skozi okno in razmišljala o ločitvi svojih staršev. Razmišljala je o tem, kako je slišala mamo, ko je govorila, da si bo končno lahko odpočila od njih. Mimo sta se pripeljala očka in Brina in ko je očka pomahal Fic, je izgubil ravnotežje ter z Brino padel. Fic in njihova nova soseda sta pritekli ven. Brina si je ob padcu poškodovala prst, ki ji ga je soseda pomagala poviti, Fic pa je podarila masko, saj je imela na obrazu napisano »mama naj umre«.

V bolnišnici so čakali kar nekaj časa, preden so jih poklicali v ambulanto. Sprejel jih je zelo prijazen bolničar Davor, ki je Brini takoj postal všeč. Ko je prišla mama, je bila Fic zelo besna, zato se ni želela pogovarjati z njo. Mama ji je rekla, naj sname masko. Fic je odvihrala iz ambulante in se z dvigalom odpeljala v najvišje nadstropje, kjer je bilo vse tiho, nikjer ni bilo nikogar, na koncu dolgega hodnika pa je opazila fanta, ki je sedel na vozičku. Z Adamom se je Fic kar nekaj časa pogovarjala. Fic je trdila, da je najbolj neumna oseba na svetu, Adam pa je trdil,

da zagotovo pozna bolj neumno osebo od nje, zato sta šla staviti, da bo tisti, ki bo izgubil, kupil drugemu krocket.

Fic mu je povedala celo zgodbo o ločitvi, mami in zakaj na njenem obrazu piše »mama naj umre«. Na koncu je zmagal Adam, zato mu je bila Fic dolžna. Odšla sta v peto nadstropje, kjer je Jasmina Fic izbrisala besede z obraza, vendar jih je zalotil doktor Metelko in Jasmina je bila v velikih težavah. Adam in Fic sta se dogovorila, da bo šla Fic po denar za krocket, Adam pa jo bo počakal v knjigarni, vendar je Fic dobila listek, na katerem je pisalo, naj pride v center tišine.

Tam je sedela Primula, ki se je Fic zelo razveselila. Povedala ji je, da gre čez en teden v šolo, vendar se ne zna pogovarjati o normalnih stvareh, o katerih se pogovarjajo otroci v petem razredu, ker je bila toliko časa v bolnišnici. Fic je morala nazaj do Brine, s Primulo pa naj bi se srečali kasneje.

V ordinaciji se je nekaj časa prepirala s staršema, na koncu pa ji je očka dal dvajset evrov in Fic je odšla do knjigarne, kjer sta se Primula in Adam že spoznala. Skupaj so pojedli krokete, nato so želeli narediti načrt, kako bi Jasmino in doktorja Metelka spravili skupaj, vendar je bila Fic proti, ker je trdila, da ne bosta živela skupaj za vedno. Primula je morala nazaj v svojo sobo, zato so se dogovorili, da se bodo dobili pol ure kasneje v najvišjem nadstropju.

Fic in Adam sta odšla do Jasmine, potem sta skupaj šla pogledat še malega Benjamina. Mama je poklicala Fic, naj pride nazaj k Brini, zato si je izmislila, da si je zlomila roko. Po obisku sta Adam in Fic šla k Primuli, vendar se je Fic že zelo mudilo. Ko so bili na poti do ambulante, kjer je bila njena sestra, se je ustavila pred mavčarno in povedala Adamu, da potrebuje mavec. Zbežali so v prosto sobo, kjer izdelujejo mavec, in med nanašanjem plasti mavca je Fic vanj vtaknila še poročna prstana mame in očeta.

Ko so prišli v ambulanto, je oče omedlel, zato so ga odpeljali. Mama je šla z njimi, Fic, Adam in Primula pa so sami ostali ob Brini. Brina je dobila anestetik, Fic in Adam pa sta se močno sprla, zato je Adam odšel. Čez nekaj časa je zdravnica Sarah prišla Brini prst, Fic pa je nato odpeljala Primulo nazaj na otroški oddelek. Preden je odšla, ji je

obljubila, da se bo vrnila. Davorja in Brino je našla ob avtomatu za kavo, h kateremu je čez nekaj časa pritekla mama in povedala, da je očka na operaciji. Brina je dobila odpustnico, zato so šle mama, Fic in Brina nekaj pojest.

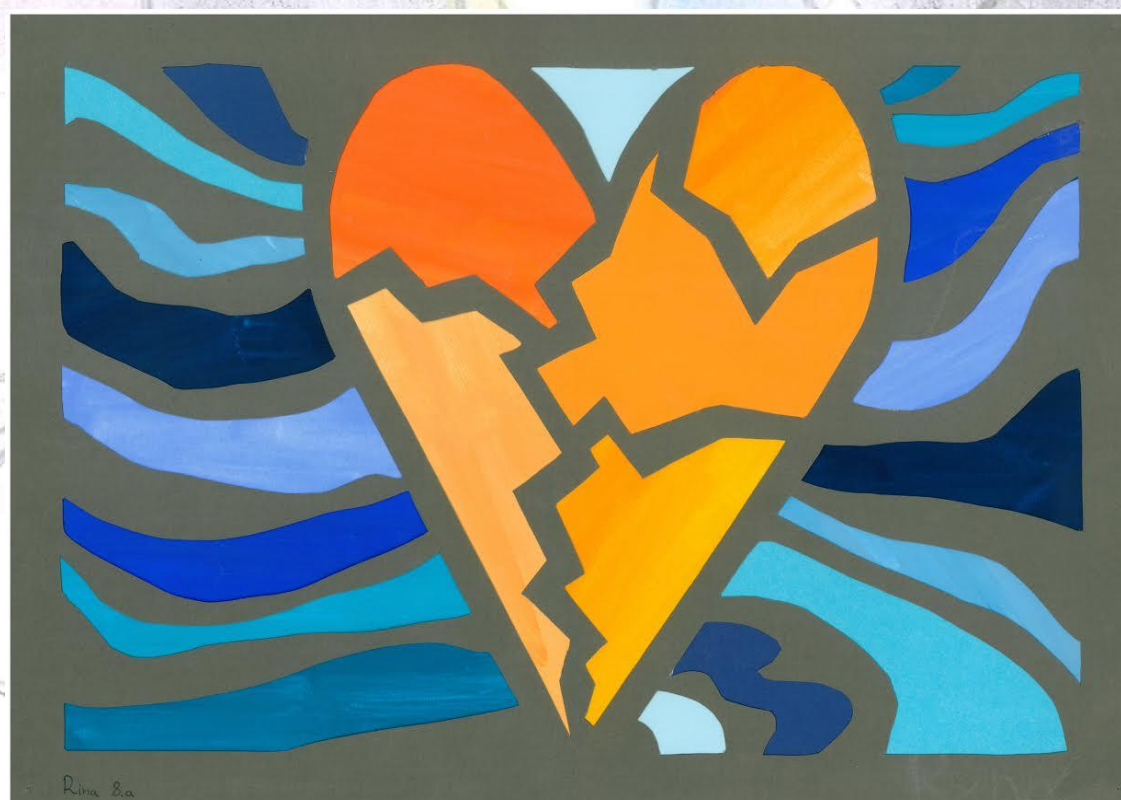
Čez nekaj časa je Fic odšla pred bolnišnico in v sneg napisala »Danes sem v Adama.« Spomnila se je njunega prepira, zato ga je želela obiskati. Prišla je v zadnje nadstropje, kjer je našla doktorja Metelka, ki jo je odpeljal do Benjamina.

Fic je Brini povedala za načrt, kako bi združili Jasmino in Metelka. Odšli sta po Primulo, nato so se vse tri z Adamom odpeljale z dvigalom proti vrhu. Dekleta so odšla po Jasmino, Adam pa po doktorja Metelka. Na hodniku sta Primula in Jasmina začeli peti Metelkovo najljubšo pesem in čez nekaj časa sta prišla še doktor in Adam. Dekleta in Adam so nato odšli, onadva pa sta ostala. Nato je odšel še Adam in Fic je mislila, da je konec vsega.

Fic je svoj mavec s prstanoma dala Brini, a ji ga je vrnila, ker ji je bil prevelik. Nato ga je razrezala in prstana dala v kuverto, saj ju je želela podariti Jasmini in Metelku, o katerih ni bilo ne duha ne sluha. Sedela je na hodniku zadnjega nadstropja, ko je prišel Adam. Gledala sta skozi okno, ko je Adam videl napis v snegu »Danes sem v Adama.« Takrat je Fic ugotovila, da se je zares zaljubila.

Stella Tretnjak

LIKOVNO USTVARJANJE

Rina Medjić

POTOPISA

München – mesto raznolikosti

Bil je vroč poletni dan. Z družino smo se polni pričakovanj in z nasmeški na obrazih skobacali iz avta ter se razgledali naokoli. Bili smo ujeti v eni mnogih uličic, ki sestavljajo center Münchna. S sestro sva pokukali za vogal in uzrli mogočen hotel. Pred njim sta stala močna stražarja z resnima obrazoma, odeta v izbrana oblačila. V bližini se je ravno pripeljala dolga črna limuzina, iz katere sta stopila uglajena gospa in gospod. Govorila sta v meni popolnoma neznanem jeziku in mislim, da je bila arabščina. S sestro sva torej videli, da je hotel samo za velike bogataše. Da smo zašli v prestižno ulico, smo se lahko na lastne oči prepričali kasneje. Hodili smo mimo trgovinic, v katerih je bilo polno dragega nakita in dragocenih oblačil. Najprej me je še vse skupaj navduševalo, čez čas pa sem se že naveličala.

Na srečo smo kmalu prispeli tja, kamor smo bili namenjeni. Pred očmi se nam je razprostirala mogočna katedrala. Stali smo na glavnem trgu, ki se imenuje Marienplatz. Ravno so se vrteli možicljji. Vsak dan se namreč točno ob 12. uri majhne figurice premaknejo in za spremljavo igra prijetna glasba. Nešteto glav je obrnjenih navzgor in mnogi fotografirajo dogajanje. Med njimi lahko vidiš vse: Kitajce, belce, črnce, tujce in domačine. Ampak slednjih je bolj malo. Pravzaprav je težko ločiti tujce od domačinov, saj vsi hitijo in drviijo sem ter tja. Res moraš biti previden. Zelo hitro se lahko tudi izgubiš.

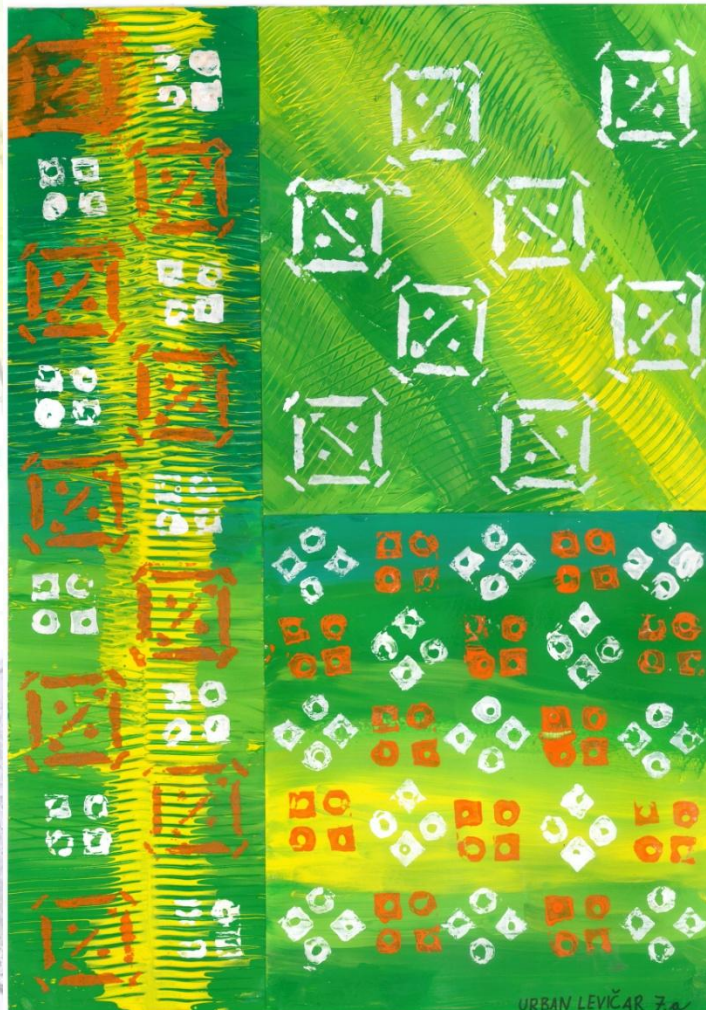
Tako smo mimo pisanih stojnic, kjer prodajajo predvsem slaščice, prispeli do podzemne železnice. Tudi tam nismo bili sami. No, ali pa tudi. Kakorkoli človek pogleda. Videti je mogoče veliko ljudi, a se vsak ozira samo nase in je zatopljen v lastne misli. Nikogar ne zanima, od kod prihajaš ali kam greš. Tam so ljudje tihi in zaprti. Veliko bolj prijetno je bilo zunaj, ob reki Isar, kjer je bila naša naslednja postojanka. Sonce je že močno pripekalo, zato smo se nastanili v senci. Rahel vetrc je prijetno pihljial in nas kar ponesel v vodo. Kako osvežilno se je bilo kopati v hladnem potoku! Tam so bili tudi otroci, ki so se igrali. Ura je hitro tekla in čas je bil za malico. Čez most, poln ključavnic mnogih zaljubljenecv, smo se sprehodili do postojanke. Na tržnici so

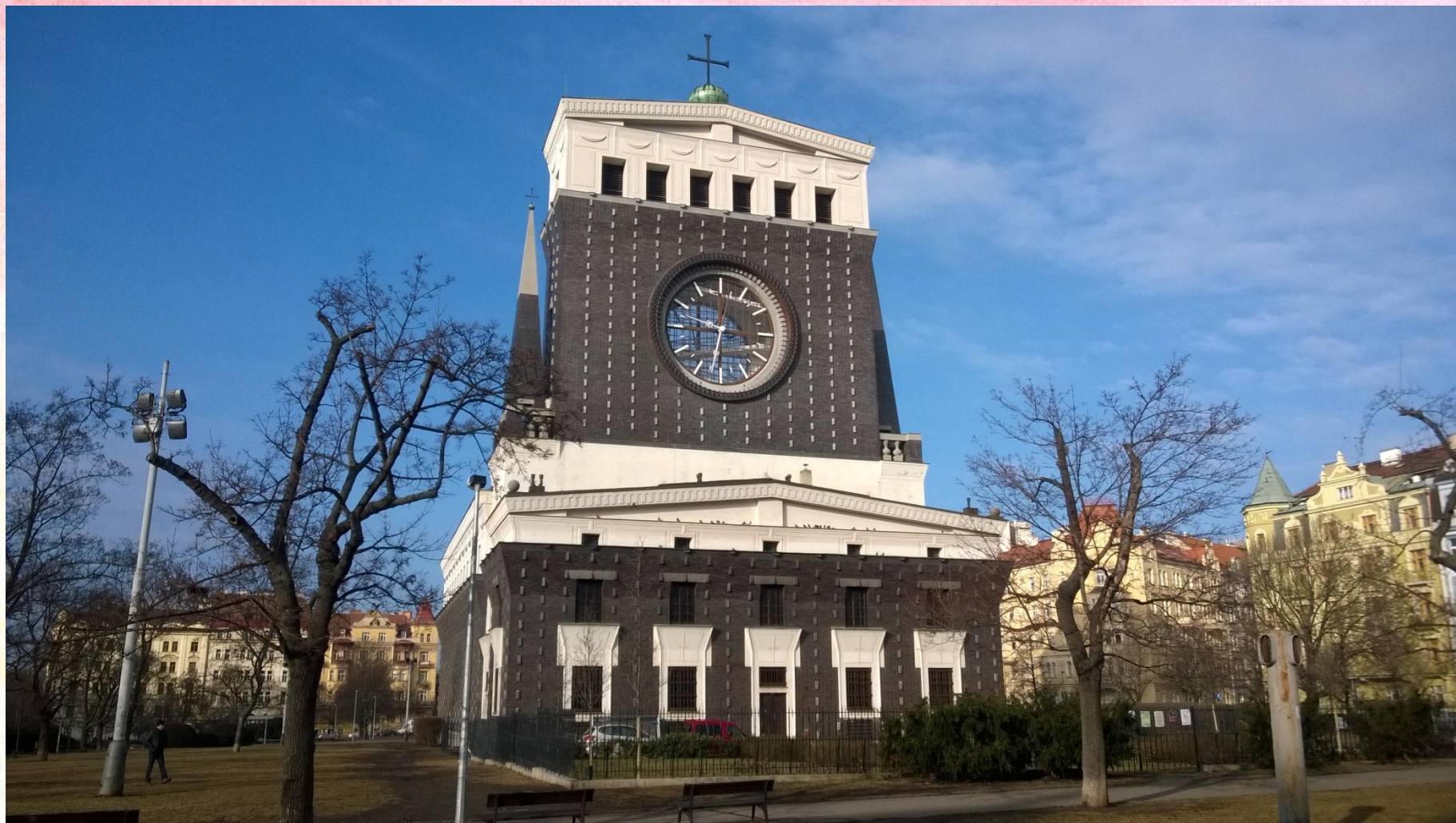
prodajali tipično bavarsko jed, imenovano »Bratwurst«. Dišeča klobasica nam je dobro teknila, še posebej očku. On si je privoščil še tipično pijačo, torej pivo, ki so ga tako kot ostale stvari prodajali vsepovsod.

Pot nas je vodila skozi Angleški vrt, največji mestni park v Evropi. Bilo je čudovito! Hodili smo po potkah, ki so križemkražem vodile v vse smeri. Tam je bilo živahno. Starejši ljudje so igrali na različna glasbila. Najbolj se mi je v spomin vtisnil gospod, ki je igral na malce nenavadno glasbilo. S prsti je drsel po kozarcih, v katerih je bila različna količina vode. To je pomenilo drug ton. Bilo ga je zelo zabavno poslušati. A kaj, ko smo se morali kmalu posloviti od prijetnega vzdušja, da ne bi zamudili podzemnega vlaka. Tako se je naše potovanje bližalo koncu in sledila je dolga vožnja domov.

Ta dogodek mi je ostal v zelo lepem spominu, saj sem doživela ogromno novih stvari. Spoznala sem, da je v Münchnu veliko tujih ljudi, ki prinesejo svoje navade iz svojih krajev. In ker jih je veliko, se vse skupaj spremeni v pisan mozaik, katerega sestavni delček smo navsezadnje tudi mi. Menim, da tretje največje mesto v Nemčiji pri vsakem turistu pusti poseben pečat, ki ga prepriča, da se v prestolnico Bavarske vedno znova vrača.

Barbara Grešak, risba: Urban Levičar

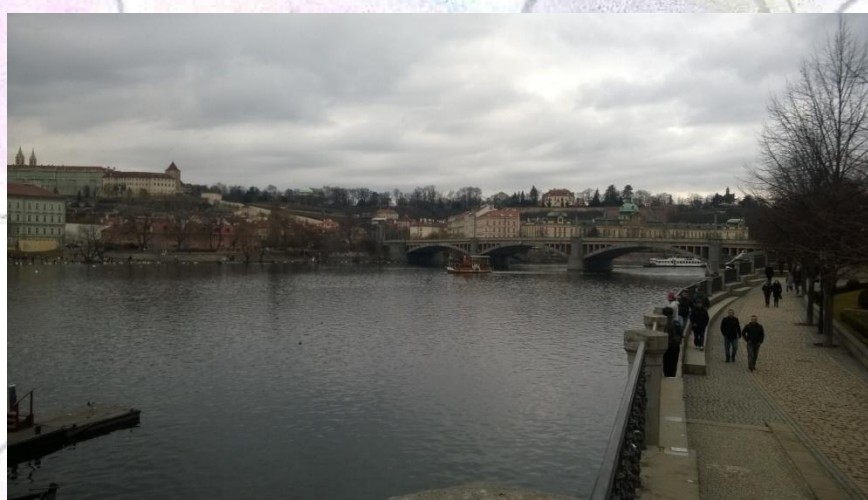

Po starih ulicah do kulturne zgodovine mesta

Praga je največje in tudi glavno mesto Češke. Ima več kot 1,2 milijona prebivalcev in leži ob reki Vltavi. V sebi skriva bogato kulturno dediščino, ki zelo hitro navduši človeka.

Zgodaj zjutraj smo se z družino odpravili na pot. Ker smo kar sedemčlanska družina, smo najeli kombi, v katerem smo skupaj doživeli sedemurno pot, ki je pravzaprav kar hitro minila. Asfaltna cesta nas je vodila skozi Maribor, čez avstrijsko mejo v Gradec in skozi Dunaj ter seveda čez češko mejo skozi mestece Znojmo in naprej do našega cilja – Prage.

Že v trenutku, ko smo zapeljali v to mesto, smo začutili drugačen tempo življenja. Naš gostitelj je bil zelo prijazen in je dobro govoril angleščino. Celo pokazal nam je, kje se spleča ustaviti in si ogledati zanimivosti. Naše stanovanje je bilo zelo veliko oziroma prostorno z značilnostmi pravega bivališča v Pragi.

Takoj ko smo se ustalili, smo se odpravili na krajši sprehod po ulicah mesta, kjer smo naleteli

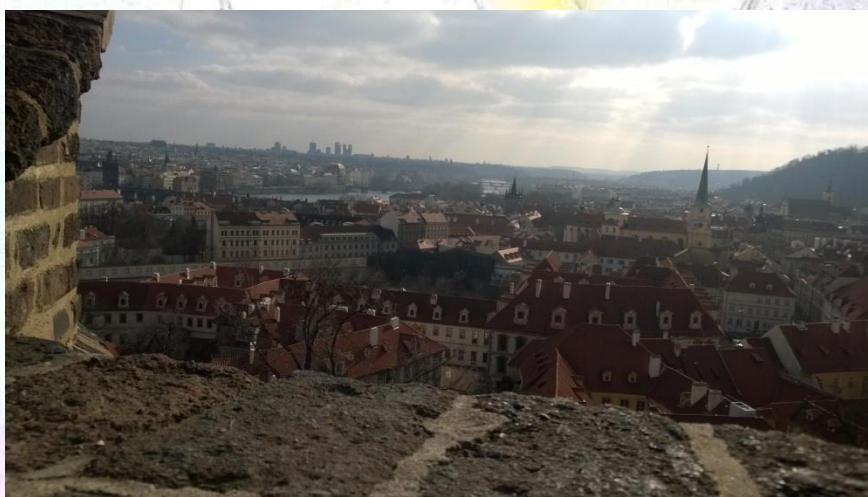
na zelo znano češko sladico »trdelnik«. To je sladko testo z nadevom. Kar topili smo se, ko smo prvič ugriznili vanj. Ob poti domov smo sredi nekega parka naleteli na veliko prečudovito cerkev. Bila je črne barve in vgrajeno je imela stekleno uro. Ko smo malce povprašali ljudi o njej, smo ugotovili, da je načrte za to cerkev narisal nihče drug kot naš Jože Plečnik. Kako smo bili ponosni!

Naslednje jutro nas je zbudil vonj po svežem kruhu, ki ga je mami odšla iskat v pekarno. Čehi namreč obožujejo kruh, je tudi sestavni del vsakega njihovega dneva. Po tradicionalnem zajtrku smo se s podzemno železnico odpeljali do praškega gradu, ki je največji starodavni grad na svetu, saj zaseda skoraj 70.000 m². Res smo uživali, saj ne zajema samo gradu, temveč tudi znano cerkev sv. Vida in Zlatno uličko. In čeprav je bilo slikanje v gradu prepovedano, si nisem mogla kaj, da ne bi posnela vsaj ene fotografije. Upsi ...

Za okrepčilo smo se ustavili v restavraciji Parlament. Potem smo ogled nadaljevali na Karlovem mostu. Ta je znan po kipih, ki stojijo na vsakih deset metrov. Pod njim teče reka Vltava, ki je res tako čudovita, kot jo je v svoji skladbi

opisal Bedřich Smetana. Za konec dneva smo obiskali še tamkajšnjo čokoladnico, kjer smo se vrnil v zgodovino in spoznali, kako so do današnjega največjega greha sploh prišli. Na razpolago smo seveda imeli tudi čokolade, kolikor smo je hoteli. Sicer ni bila češka, ker Čehi nimajo svoje čokolade, ampak belgijska, ki je znana kot zelo dobra in kakovostna.

Naslednji dan smo se s tramvajem, na katerem smo vsi bili prvič, odpeljali do tamkajšnjega živalskega vrta, ki je kar četrti po velikosti v Evropi. Videli smo ogromno različnih vrst živali in tudi fosilov. Uživali smo v sprehajanju po lepo urejenem parku, ki ima že kar dolgo tradicijo. Vsaka žival je imela popolno urejeno okolico, ki je spominjala na njen pravi dom v naravi. No, po ogledu smo se ustavili v restavraciji Mlsnej Kocour, ki slovi po čeških specialitetah. Jedilni list je bil tako bogat z dobrotami, da smo se komaj odločili, kaj bomo prigriznili. Zelo znani jedi na Češkem sta raca z rdečim zeljem (ki je pri njih kislo) in golaž s kruhovimi cmoki. Zelo okusno!

Na zadnji dan svojega bivanja smo najprej obiskali zelo znan kraj, nekakšen »escape room« na temo Harryja Potterja. Bistvo tega je bilo, da smo morali v eni uri uiti iz zaklenjene sobe z različnimi stvarmi, ki so asociirale na čarovništvo. Spopasti smo se morali z raznimi zavajajočimi ugankami, odkleniti smo morali mnoge ključavnice in rešiti ogromno ugank, pri čemer smo celo morali uporabiti malce znanja iz matematike. Čas je kar prehitro mineval, a nam je uspelo. No, seveda iz takšnega mesta ne moreš oditi brez spominkov, zato smo se kar hitro odpravili po nakupih. Sprehajali smo se po ulicah, polnih trgovinic, v katerih je kar mrgolelo privlačne šare, a tudi uporabnih stvari. Porabili smo ves denar, ki nam je še ostal na razpolago, a smo še vedno imeli občutek, da nismo kupili dovolj. In da ne pozabim ... Na Češkem imajo za

denarno valuto krone, ki so precej zanimive na pogled.

Utrujeni od vseh teh nakupov smo se kar z ducat vrečkami ustavili v KFC. Lahko bi rekli, da je to restavracija s hitro prehrano, le da temelji na pekočem piščancu, ki je zelo kakovosten in

seveda božanski. Ker pri nas česa takšnega ne najdeš, smo se do sitega najedli. Sledil je ogled tehničnega muzeja. Tudi ta je bil ogromen. In čeprav smo se tam dolgo zadržali, nismo videli niti polovice razstav, saj jih je bilo veliko zaprtih zaradi prenavljanja. A smo vseeno lahko zajeli bistven potek napredka skozi zgodovino. Od razvoja ure in vse do razvoja največjega letala. Ko smo se odpravljali nazaj v stanovanje, smo odkrili še zadnjo lastnost o prebivalcih Prage. Vozniki grozno divjajo! Kar strah nas je bilo stati preblizu ceste, namreč avtomobili so kar drveli mimo nas, kot bi stali sredi avtoceste. Ampak vseeno so zelo prijazni, gostoljubni in pozitivni. Zelo težko je bilo oditi od tam.

Torej na kratko, v Pragi smo zelo uživali, spoznali smo različne kulturne znamenitosti in navade ljudi. Obkroženi smo bili z drugim jezikom, ki pa je pravzaprav precej podoben našemu. Vozili smo se po tlakovanih cestah in vonjali zrak po mestnem vrvežu ter zaposlenem življenju. In čeprav smo videli in spoznali veliko, je Praga za nas še vedno mesto, vredno raziskovanja. Zagotovo se bomo še vrnil tja. Do takrat pa: »Sbohem!«

Zarja Nemec

PŠ ŠENTRUPERT

Šola nekoč in danes

V petek, 14. aprila, smo se z učenci 4. in 5. razreda PŠ Šentrupert odpeljali proti Hrastniku, da bi si ogledali muzej. Vse nas je zelo zanimalo, kakšen je bil pouk v starih časih.

V muzeju smo si ogledali razstavo o šoli nekoč. Sprejela nas je prijazna gospa, ki nam je povedala, kaj vse bomo tam počeli. Nato nas je povabila v učilnico, kjer smo tiho posedli v klopi in nestrpno čakali na zvonec, ki je naznanil začetek učne ure. V učilnico je prišla gospodična učiteljica, ki je bila zelo stroga. V razredu je zahtevala red in strogo disciplino. Učiteljica je izvedla pouk lepписа, kot so ga imeli učenci v času okoli leta 1930. Učenci so se tako preizkusili v pisanju s peresom in črnilom, kar jim je povzročalo kar precejšnje težave. Nekateri učenci so bili kar malo prestrašeni, drugi so z veseljem in veliko vnemo sodelovali pri uri ter odgovarjali na zastavljena vprašanja. Telesna kazen v starih časih ni bila nekaj tujega. Neposlušni in poredni učenci so klečali na koruzi ter na hrbtu nosili sramotilnega lesenega osla. Ta dan tepež s šibo po prstih ni bil potreben.

Po končani učni uri je sledila delavnica, kjer so si učenci iz raztrganih nogavic naredili žogice, saj otroci v starih časih niso imeli igračk kot danes, zato so si jih izdelali sami.

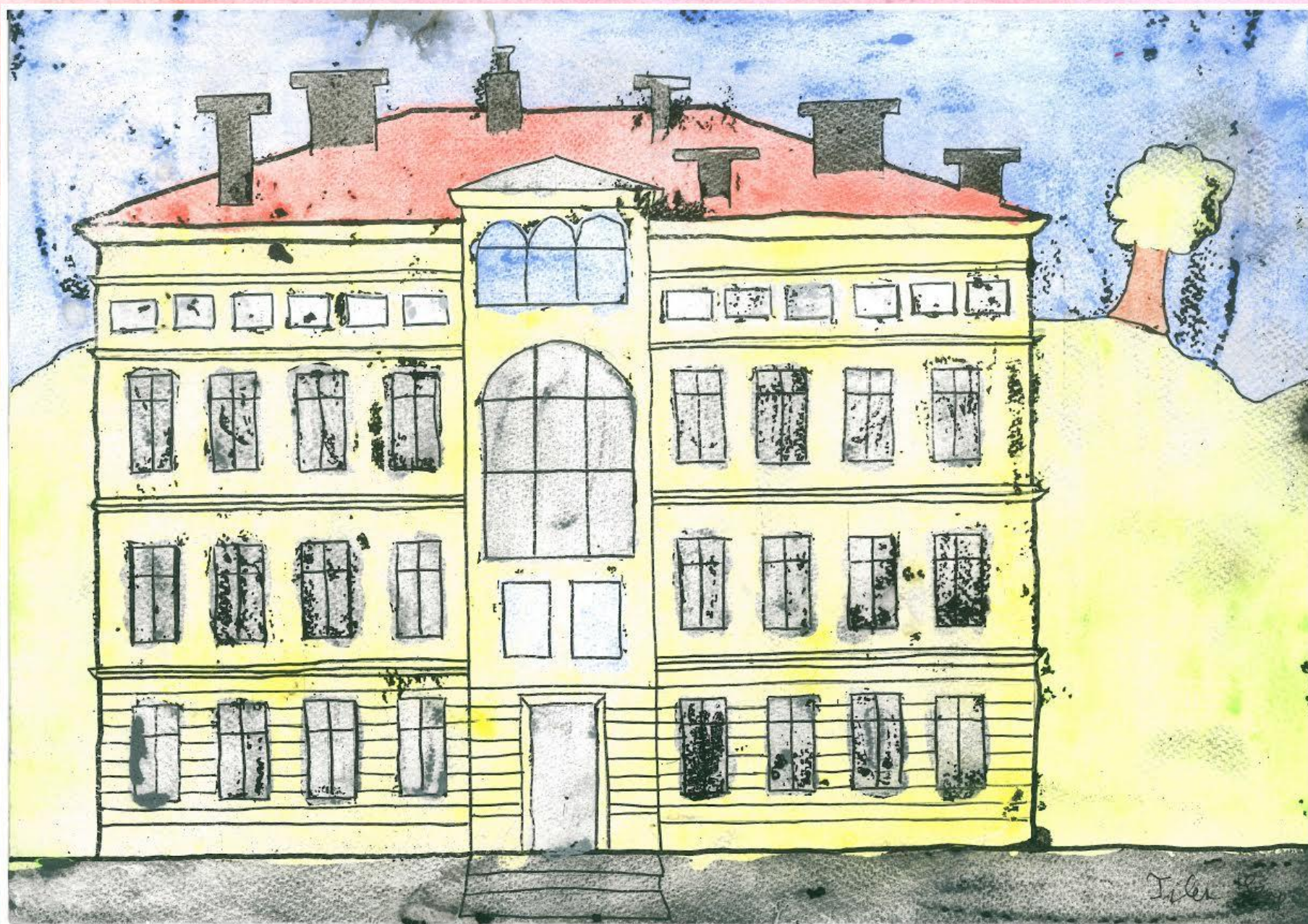
Učencem je bil obisk muzeja zelo všeč, saj so spoznali veliko starih pripomočkov, ki so jih

nekoč uporabljali pri pouku, preizkusili so se v pisanju lepписа in na lastni koži občutili strogost učiteljev v preteklih časih. Gospodična učiteljica je bila zelo stroga, zato je marsikateri učenec po koncu ure povedal, da je vesel, da se je rodil pozneje in da ima veliko srečo, da učiteljice v današnjih časih nismo tako stroge, kot so bile nekoč.

Katja Juhart

LIKOVNO USTVARJANJE

Tilen Šraj in Veronika Fajfer

PŠ DEBRO

Varčujemo z energijo

V torek, 4. aprila, nam je gospa Meta Škedelj pripravila delavnico v sklopu projekta Energetsko znanje za odgovorno ravnanje, v katerem smo sodelovali učenci 1.b- in učenca 3.a-razreda podružnične šole Debro.

Pogovarjali smo se o energiji, od kod prihaja, kaj sploh je, kje vse jo uporabljamo, kako so jo uporabljali včasih, kako jo uporabljamo danes Podrobneje smo se poučili o obnovljivih in neobnovljivih virih energije.

Skupaj smo nabrali ideje, da bi sestavili svojo časovno kapsulo, ki jo bomo lahko pokazali

prihodnjim generacijam. Posebna pozornost je bila namenjena tudi varčevanju z vodo, električno energijo, s papirnatimi brisačami ... Sklenili smo, da bomo na to še prav posebej pozorni, saj imamo le en planet, ki ne sme zboleti.

Lidija Podmenik

PŠ VRH

Pomladni dogodki

Bil je jasen in vetroven zadnji februarški dan, ko smo našemljeni s pesmijo, plesom in z ropotom preganjali zimo.

V soboto, 11. marca, pred gregorjevim, smo z domačimi pevci Šentlenarčani prepevali ob Savinji in spuščali gregorčke. Že naslednjo soboto smo v dvorani gasilskega doma na Vrhu z zanimivim in lepim programom razveselili mamice, mame, babice, tete. S svojim obiskom sta nas počastila in razveselila tudi ravnatelj in župan.

Nadaljevali smo aktivnosti ob prazniku zdravja in velike noči. S poučno zgodbo je medicinska sestra obnovila, podkrepila in poudarila našo odgovornost ter skrb za zdravje. Po njenem predavanju smo nadaljevali prijetno druženje, obarvano z medgeneracijskim sodelovanjem s krajankami ob ustvarjanju pomladnih rožic iz krep papirja. Z nasveti in zgledi nam je pomagala gospa Jožica Slimšek. Izdelovali, barvali, lepili in krasili smo jajčka, zajčke in piščančke. Z velikonočno voščilnico in izdelki smo navdušili ter razveselili svoje najbližje.

Odpravili smo se tudi na daljši pohod, v sosednjo vas Lažiše, kjer smo v družbi štirih učencev tamkajšnje šole preživeli delček dopoldneva.

Učiteljica Martina nam je še povedala, da bodo prihodnje leto najbrž šolo začasno zaprli.

Ves čas skrbimo tudi za svoje zdravje, saj pridno sejemo, sadimo, presajamo, nabiramo smrekove vršičke in se trudimo za zasaditev ter ureditev šolskega vrta in s tem za zdravo domačo zelenjavo. Vrt je pogojen s kmečkim gnojem, preoran in zrahljan po zaslugi očeta našega učenca, ki je to delo opravil strojno in lažje kot mi, za kar smo mu zelo hvaležni.

Ker so učenci naše šole res vestni, skrbni, pripravljeni pomagati ter sodelovati pri vsem mogočem, sva jih za presenečenje učiteljici odpeljali na izlet z vlakom v Celje.

Izlet smo začeli v SLG Celje, kjer nam je gospod Potokar razkazal gledališče in skrite kotičke v njem, ogledali smo si Knjižnico pri Mišku Knjižku in se navdušili nad veliko izbiro knjig, se sprehodili po tržnici ter na koncu izleta poskrbeli za najbolj slastno presenečenje – za pico v Piceriji Koper.

Marija Kotar in Klaudija Košenina

TURISTIČNI KROŽEK

Zlato priznanje na turističnem tekmovanju

23. aprila je bilo v Celju tekmovanje Turizmu pomaga lastna glava. Udeležili smo se ga tudi devetošolci in mentorice iz naše šole.

Tema letošnjega tekmovanja je bila Potujem, torej sem, zato smo svojo turistično nalogo poimenovali Vražje zgodbe zakletega mesta. Sprva nismo vedeli, kako bi letos predstavili svoj kraj, zato smo začeli zbirati ideje. Imeli smo jih veliko, vendar smo se na koncu odločili, da bomo predstavili nekaj znamenitih legend Laškega.

Z mentoricama smo se dobivali vsak teden v računalniški učilnici, kjer smo marljivo delali turistično nalogo. Vanjo smo vključili kar nekaj legend, na primer o Blaževi skali in Nepomuku. Prav tako smo si izmislili zabavne igre za najmlajše. V turistično nalogo smo vključili tudi kratek pohod za mlade, ki jih ob znanih legendah Laškega popeljemo od Nepomuka skozi mestno jedro, nato na grad in do Blaževe skale, »Žegnanga« studenca, zdravilišča in nazadnje v šolo. Ob poti smo jim pripravili različne naloge, v šoli pa zaključni kviz z nagradami in delavnice, kjer si vsak za spomin lahko izdelava hudička ali

rožico, kakršno je hotel nesrečno zaljubljen Blaž podariti dekletu.

Ko smo končali turistično nalogo, smo začeli izdelovati sceno. Letošnja stojnica je bila povsem drugačna kot stojnice iz prejšnjih let, saj je bila v obliki gradu in Blaževe skale, ki so jo izdelali Jakob Pirš, Luka Šrgan in Rok Planko. Prav tako smo izdelali rožice iz prtičkov in hudičke, ki smo jih delili na tekmovanju.

Tekmovanje je trajalo celo popoldne in takrat je bil naš cilj, da k svoji stojnici privabimo čim več ljudi in jim predstavimo svojo turistično ponudbo. Prav tako smo svojo turistično nalogo morali predstaviti sodnikom, ki so nas ocenjevali. Na tekmovanje sta nas prišla pogledat tudi ravnatelj Marko Sajko in župan Franc Zdolšek. Oba sta bila navdušena nad našo nalogo. Ob koncu tekmovanja je potekal kviz, ki smo se ga udeležili tudi mi. Odgovarjati smo morali na vprašanja drugih turističnih ponudb. Po kvizu je napočila že nestrpno pričakovana razglasitev.

Na razglasitvi smo prejeli zlato priznanje. Ker smo prejeli zlato priznanje, sta nam na uro krožka

prišla čestitat predstavnik Turističnega društva Laško in Turističnoinformacijskega centra Laško Boštjan Vrščaj in predstavnica Thermane Laško Nina Pader, prinesla pa sta nam majhna darilca, za katera se jima lepo zahvaljujemo. Omenjeno zlato priznanje nam je prineslo uvrstitev na državno tekmovanje, ki je bilo 20. aprila v Mariboru. Tudi tam smo se več kot uspešno odrezali.

Pri izvedbi turistične naloge smo sodelovali Tajda Velikonja, Zarja Nemec, Neja Lapornik, Gaja Lapornik, Katja Pajk, Nina Šipek, Eva Vujasinović, Jakob Pirš, Rok Planko in Luka Šrgan. Naše mentorice so bile Slavica Šmerc, Mojca Povše in Anita Drnovšek.

Gaja Lapornik

Foto: Slavica Šmerc in Jakob Pirš

TURISTIČNI NAGAJIVEC

Foto: Jakob Pirš

KOŠARKA

Ponosni na državne prvake

V sredo, 5. aprila, je bila v dvorani Tri lilije finalna tekma pokala Superšolar. Zbrale so se štiri šole iz različnih koncev Slovenije, da bi dokazale svojo borbenost in predanost košarki, športu, ki naše majhno mesto zaznamuje že kar nekaj časa. Ker je bila to finalna tekma, so se ravnatelji šol in vrtcev odločili, da na ta dogodek privedejo tudi mlade in nadebudne navijače, ki so res popestrili dogajanje.

Prva tekma se je začela ob 10. uri. Pomerili sta se ekipi OŠ Dušana Bordona Koper in OŠ Primoža Trubarja Laško. Moštvi sta bili v prvi tretjini zelo na tesnem s točkami, a na koncu so naši fantje le zadeli koš, ki jim je dal krila in jih pripeljal do prepričljive zmage. S tem smo se uvrstili v finalno tekmo.

Druga tekma se je začela ob 11.15. Na njej sta se pomerili OŠ Podčetrtek in OŠ Vrhovci Ljubljana. Slednja je zmagala in naš nasprotnik je bil končno znan. V tekmi za tretje mesto sta se pomerili OŠ Podčetrtek in OŠ Dušana Bordona Koper. Zmago so osvojili Koprčani, a seveda smo vsi nestrpno čakali le na eno tekmo – za prvo mesto v finalu za pokal Superšolar.

Ob 14. uri je dvorana kar pokala po šivih, namreč zbralo se je ogromno zvestih navijačev, staršev in sorodnikov igralcev, ki so vsak za svojo ekipo upali na najboljše. Že prvi pisk je vsem prodr

skozi ušesa kot nož in takrat smo vedeli, da gre zares. Držali smo pesti, se tresli od strahu, kričali od navdušenja, skakali v zrak ob vsakem zadetku, skratka, tako smo se vživeli v igro, da smo bili kar presenečeni, ko je ura kazala na zadnje minute tekme. In kakšno veselje je seveda nastopilo, ko smo slišali še zadnji pisk in na tabli videli številke, ki so potrdile prepričljivo zmago. Dvorana je norela od navdušenja in vsi smo seveda kar pokali od ponosa. Za nami je bilo napeto in uspehov polno dopoldne.

Za ta velik uspeh so zaslužni Anže Medved, Nik Mastnak, Rok Pajk, Denis Lipovšek, Sebastijan Ojsteršek, Miha Kovač, Filip Pirš, Tilen Šraj, Jon Bezgovšek, Žan Špiler, Dominik Klezin in Tilen Pasarič s trenerjema Žigo Jugom in Jernejem Kolškom ter z mentorjem Albinom Simoničem. Torej, še enkrat: »Bravo, fantje!«

Zarja Nemec, foto: Jakob Pirš

PEVSKI ZBOR

Zlati na mednarodnem pevskem tekmovanju v Slavonski Požegi

V soboto, 25. marca, smo pevci Mladinskega pevskega zbora Trubadurji OŠ Primoža Trubarja Laško nastopili na mednarodnem pevskem tekmovanju Vallis aurea cantat v Slavonski Požegi na Hrvaškem.

Odlično smo se odrezali, saj smo prejeli zlato priznanje in se od 27 zborov uvrstili med pet najboljših ter se potegovali še za veliko nagrado. Na tekmovanju smo sodelovali v kategoriji tri- in večglasnih ljudskih pesmi. Za to

priložnost smo dali izdelati tudi nove obleke, v katerih so naša dekleta naravnost blestela. Morda je tudi to pripomoglo k temu, da smo prejeli še posebno priznanje za umetniški vtis.

Mateja Škorja, foto: Gaja Lapornik

Špela Videc

Špela Videc

JURJEVANJE

Pregnali smo jo ...

... zimo. Le kako je ne bi, ko pa smo tako lepo povabili medse zelenega Jurija in ga popeljali po mestnih ulicah, se z njim poveselili in navdušili tudi gledalce, obiskovalce in mimoidoče. Brez skrbi, ne bomo preveliko pisali, saj so vsake oči bolj navdušene nad pisanimi barvami fotografij kot nad enolično črno, zapisano na belem.

Julija Planinšek